

Sygn. akt II Ka 30/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2023 r.

sprawy **M. S.**

obwinionego o czyn art. 86b § 1 pkt 3 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 3 listopada 2022 r.

sygn. akt II W 558/22

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł.

Karol Skocki

Sygn. akt: II Ka 30/23

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2022 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II W 558/22, uznał obwinionego M. S. za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2022 r. około godz. 17:58 w K. na ul. (...) kierując pojazdem osobowym marki M. (...) nr rej. (...), naruszył zakaz wyprzedzania na przejściu dla pieszych, tj. wykroczenia z art. 86b § 1 pkt. 3 k.w. i za to na podstawie art. 86b § 1 pkt. 3 k.w. wymierzył mu karę nagany.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie art. 4 i 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego, w szczególności dowolną ocenę istotnej części zeznań świadka (funkcjonariusza policji) M. G.,
- dokonanie w wyniku w/w naruszeń procesowych błędnych ustaleń faktycznych, że obwiniony M. S. przed przejściem dla pieszych na ul. (...) rozpoczął w sposób zawiniony wykonywanie manewru wyprzedzania nieoznakowanego radiowozu policyjnego B. i wyprzedził go na tym przejściu dla pieszych, gdy radiowóz jechał z prędkością 56,3 km/h,
- niezastosowanie art. 1 § 1 i 2 k.w.,
- niewłaściwą ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynu obwinionego na gruncie art. 47 § 6 kodeksu wykroczeń i okoliczności niniejszej sprawy,

- w rezultacie obrazę art. 86b § 1 pkt. 3 kodeksu wykroczeń w zw. z art. 36 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym i w następstwie przypisanie obwinionemu wykroczenia, którego nie popełnił.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego M. S. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego M. S. okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) gdy zostaje poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.). Sąd winien rozważyć wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść obwinionego (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) oraz wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego uargumentować swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.). W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma bowiem prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia obwinionego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności, pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni.

W ocenie Sądu odwoławczego, wbrew twierdzeniom skarżącego, dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, odnośnie zarzucanego obwinionemu czynu spełnia przedstawione powyżej wymagania.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o prawidłowo przeprowadzoną analizę zeznań świadków, w tym także funkcjonariusza policji M. G..

Na sprawstwo obwinionego wskazują nie tylko negowane przez skarżącego zeznania świadka – funkcjonariusza policji M. G., ale przede wszystkim (czego stara się nie zauważać skarżący) – nagranie policyjnego wideorejestratora.

Sąd I instancji prawidłowo uznał, iż nagranie to jest bezsporne i przedstawia pełny przebieg zdarzenia. Co najważniejsze – widać na nim moment najważniejszy z punktu prawnokarnego, tj. jak przed przejściem dla pieszych samochód kierowany przez obwinionego rozpoczyna wykonywanie manewru wyprzedzania radiowozu przejeżdżającego przez pasy dla pieszych, a następnie już za przejściem obwiniony zjechał na prawy pas drogi przed samochodem policyjnym i kontynuował jazdę przed radiowozem. Co istotne – manewr wyprzedzania wykonał jedynie pojazd obwinionego, a za nim nie jechały żadne inne samochody.

Tym samym w oparciu o powyższe dowody brak było podstaw, by uznać wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne w zakresie w jakim negował on swoje sprawstwo.

Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd I instancji słusznie uznał, iż nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie tego, że obwiniony M. S. swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona zarzucanego mu wykroczenia.

Reasumując, dokonana przez Sąd ocena dowodów okazała się trafna, a prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliły na niebudzące wątpliwości przypisanie obwinionemu wykroczenia z art. 86b § 1 pkt. 3 kw.

Podkreślić należy, że Sąd I instancji – wbrew temu co podnosi obrońca – dokonał prawidłowej oceny szkodliwości społecznej czynu obwinionego, czego wyrazem było zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie obwinionemu jedynie kary nagany.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i

powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd Okręgowy obciążył obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł.

Karol Skocki